

се построили за церемонияленъ маршъ. Стройно, величествено и спокойно минало воинството прѣдъ своя обожаемъ царь и на другия край на площада се спрѣло въ походни колони, готово да тръгне за границата. Царьтъ, задоволенъ отъ мжжествения изгледъ на своитѣ юначни „момци“, ги застигва на новитѣ имъ мѣста и съ думитѣ: „Прощавайте, „момци“! До виждане! . . . Върнете се по-скоро покрити съ слава! Подържайте честъта на руското оржжие! Нека Всевишний ви запази здрави и читави! . . .“ — думи, които тѣй реално рисуватъ неговия душевенъ обликъ. — Той се тъкмѣлъ да напусне площада, да се върне въ града. Нови величествени овации посрѣщатъ прощалното слово на Царя. . . .

„Какви сбоговни викове цѣпѣха въздуха подирѣ тия думи!“ — пише по тоя случай единъ чужденецъ.

„Каква мощъ избликва въ гърдитѣ на всички присѣтствуващи! Какъвъ възторгъ, каква любовъ блѣстѣха на всички лица, какъ цѣлата тая маса въ неволно увлѣчение се понесе къмъ Боготворимия царь, заобиколи го, започна да хвърля нагорѣ шапки, саби, щикове! . . . Безбройната навалица падаше на колѣнѣ, простираше рѣцѣ къмъ своя възлюбенъ Царь и шумно-радостно повтаряше вика на войскитѣ... Жени и дѣца махаха съ кърпи, хвърляха китки и цвѣтя; много брадати и мжжествени лица бѣха оросени съ сълзи. — „Ура за братята ни! За свѣтлото дѣло на тѣхното освобождение, за вѣрата Христова, за свободата на славянитѣ...“ се чуваше на всѣкъдѣ. Съкашг въздуха гърмеше отъ тая маса народъ и войска... слѣти въ едно и натрупани около Царя. Но да се опише това е невъзможно. Такива минутни народни увлѣчения, въ всичката имъ сила и мощъ,